

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ...

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΠΟΥΛΑΣ

Λίγες ίσως νυφικές ποιητές απ' όσες αναφέρει ή ιστορία, θα μπορούσαν να παραβληθούν στον πλούτο και στη λαμπρότητα με την ποιητή που συνόδευσε την προίκα της αδελφής του Σουλτάνου 'Αχ-μέτ Α', ή όποια παντρεύτηκε κατά το έτος 1612, τον Καλουτάν 'Ω-κιούς Μεχμέτ πασά. Παραθέτουμε παρακάτω μερικές σχετικές λεπτομέρειες, παρμένες από ένα παλιό ιστορικό βιβλίο Γαλλίδος συγγραφέως.

Της ποιητής προηγούντο πέντε αξιωματικοί, οι όποιοι κρατούσαν τή προίκα της Σουλτανοπούλας, τή όποια άπετελούντο από πέδιλα στολισμένα με πολύτιμα περάδια, από ένα κοράνιο έπιγραφιστο σίης άγρες και κλειόμενο με διαμαντιένιες πόρτες, από ένα κρυστάλλινο κιβώτιο γεμάτο διαμάντια, μαργαριτάρια, βραχιόλια, ζώνες, σκουα-ρίνια, δαχτυλίδια, κρικούς πολύτιμους για τή σφύρα, κ.λ.π.

Από πίσω άκολουθούσαν είκοσι βασιτσόι, που κουβαλούσαν άλλα δώρα και έντεκα κιβώτια γεμάτα άλλα, προορισμένα για τή χρήση της ήγεμονίδος.

Κατόπι έρχόντουσαν είκοσιοχτώ εύνοχοι, οι όποιοι συνόδευαν ι-σάφιμες γυναίκες της άκοιουθίας της σουλτανοπούλας, καβάλλα στ' άλογα και ντυμένες στα χρυσά. Άκολουθούσαν τέλος διακόσια φορητά ζώα, τα όποια μετέφεραν στο καινούργιο σπίτι της νέφης ύψά-ματα χρυσούφρανα, σαρνές, χαλιά και προσκέφαλα.

Η νύφη όμως δεν πήγε μαζί με την ποιητή αυτή στο σπίτι του συ-ζύγου της. 'Επήγε έπειτ' από μερικές ημέρες και αυτή τή φορά επί κεφαλής της συνοδείας βοισκόν-τουσαν πεντακόσιοι Γενίτσαροι και όδόντα ιμά-μηδες, μαζί με τόν καϊμακάμη και τόν μουφτή.

Άκολουθούσε τουρκική και αϊγυπτιακή μουσι-κή και αλληλαί που συνόδευαν με τούς αλλούς τους τή συνθησιμένα νυφικά τραγούδια. Έκτός αυτών όμως, στην ποιητή ύπήρχαν και εξατο έρ-γάτες του ναυστάθμιου, οι όποιοι είχαν λάβει δια-ταγή νά γκρεμίσουν τή μαγαζιά και τή σπίτια, όπου έμποδιζόταν ή ελεύθερη διάβασι της έπίση-μης συνοδείας.

Μπρός απ' τόν κοιματίο βάδιζαν είκοσι κλει-δοχοί, τούς όποιους συνόδευαν όδουοι κρατών-τας πελώριες λαυπάδες, περιτυλιγμένες μ' όλό-χρυσο ύφανση. Η λαμπάδα όμως που βαστούσε ό τελευταίος απ' αυτούς, ήταν στολισμένη με πλήθος πολύτιμων λίθων και άστροποβολούσε κά-τω από τή λάμψη του ήλιου.

Χωριστά τέλος έπήγανέ ο ρείξ έφέντης, ό ύ-πουργός τών Οικονομικών δηλαδή, ό οποίος είχε κάνει και τή συμβολαιογραφική πράξ του γά-μου, άκολουθούμενος από πενήντα αξιωματικούς της Άδλης της ήγεμονίδος. Η λαμπρή συνοδεία κατέληγε σέ δυό φορητούς θόλους, έμ τών όποιων ό ένας ήταν από πέρσινο βελούδο και ό άλλος στολισμένος με χρυσές πλάκες.

Κάτω από τόν τελευταίο προχωρούσε ή αδελφή του Σουλτάνου, καβάλλα στη φοράδα της και περιστοιχισμένη από μούρους εύνοχους. 'Από πίσω έρχόντουσαν τό έπίσημο άμάξι και τή φορεία τών θαλαμηπόλων της μαζί με είκοσιπέντε ώμορφες βγάιες, τών όποιων τή μαλλιά και τή πέπλα ένκιματίζαν στον άέρα...

μένο μέσα σέ σάβανα, ό όποιος ρίχτηκε επάνω της και τήν εδάγκασε, προσπαθώντας να τήν πνίξει. Φοβήθηκε όμως από τίσ κρανγές που έβγαλε ή κόρη, φαίνεται, και εξαφανίστηκε. "Αν και τή χαρα-κτηριστικά του νυκτερισμού αυτού επιδρομέως δεν εφαινονται καλά, έν τούτοις ή νέα ένόμιμη έτι αναγνώρισε στο πρόσωπό του κάποιον συγχωρισμό της Βιζανιανή, που είχε πεθάνει πρό δεκαήμερο.

> 'Επειδή ή κόρη έφερε πραγματικά στο λαιμό της ένα κόκκινο στίγμα, όφειλόμηνο πιθανώτατα σέ κανένα έντομο, κι' επειδή με-ταξύ τών γονέων της επικρατούσε ή πεποίθησι ότι είχε διαγκοθεί από τόν βενουόλακα, φρόντισαν να τής κρεμάσουν στο μέρος εκείνο δυα φυλαχτά βοισκόντουσαν στο σπίτι. Καί έτσι πέρασε ή νύχτα με άνησυχία και ταραχή.

> Άμα ξεμέρωσε, όλοι οι άνδρες του χωριού όπλιστηκαν με νουφρέκια και χατζάκια, ή γυναίκες με πυρωμένα σίδερα, τή παιδιά με ραβδιά, και κατευθύνηθηκαν έν σώματι προς τό νεκροτα-φείο με ξεφωνητά και κατάρες κατά τού νεκρού. Μόλις έφτασαν εκεί, άρχισαν όλοι να σκάδουν και να σπρώχνονται από τή βία να τελειώσουν γρηγορώτερα τήν έκταφή.

> Μόλις σηκώσαν τό σκέπασμα τού φερέτρου τού νεκρού, έπε-σαν άπάνω στο κεφάλι του με μιάς είκοσι πυροβολισμοί, οι όποιοι τό κατασύντριψαν και σκόρπι-σαν γύρω-γύρω τή κομμάτια του. Συγχρόνως ό πατέρας κι' οι στενοί συγγενείς της κόρης άρχισαν να χτυπούν τόν νεκρό με τή πλατύστομα μαχαίρια τους, ένός ή γυναίκες έβρασαν στο άλμα του ένα πανι για να τρίψουν ύστερα μ' αυτό τόν λαι-μό της άρρωστης να γιάνη...>

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Μυθιστοριογράφος, αλλά και... μυθιστοριοφάγος! Η κατα-πληκτική ταχυγραφία του. Η ανάγκη της έντακτηής έρ-γασίας κι' ό κέθος της οικονομικής άνεξαρτησίας. Η μα-κροσκελής λυρικές περιγραφές. Για νά τούς προσφάνη έ-λους. Στο «ντικταφόν». Κρίσεις και επικρίσεις. Πώς έμαθε ή κ. Ουάλλας τόν θάνατο τού συζύγου της, κτλ.

Νά μερικά ακόμη χαρακτηριστικά ανέκδοτα απ' τή ζωή τού τε-λευταίως άποθανόντος Άγγλου άστρινομικού μυθιστοριογράφου "Εντ-γκαρ Ουάλλας:

"Όταν ταξείδευε ό Ουάλλας, φρόντιζε να είνε πάντοτε έφοδιασμέ-νος με ένα άστρινομικό περιτεταγέως μυθιστόρημα. Μόλις λοιπόν ξε-κινούσε τό τρέινο, έπεφτε με τή μούτρα στο διάβασμα και δέν στα-ματούσε παρά μόνον όταν έφτανε στο τέλος τού ταξείδιου του.

"Ο Ουάλλας είχε τόσο μεγάλη παρατηρητικότητα και τόσο πλούσια φαντασία, ώστε οι περισσότεροι Άγγλοι κριτικοί έλεγαν ότι θα γίνον-ταν ό σύγχρονος Ντίκενς, άν δέν έγραφε τόσο πολύ και τόσο γρήγορα. Άκριβώς δέ τή δύο του αυτά ελλαιτώματα ή προτερήματα — όπως θέλτε πάρτε τα — τού κατηγορούσαν οι κριτικοί. Μά ό Ουάλλας δέν εδύμιανε καθόλου γι' αυτό.

Κι' όπως έλεγε συχνά ό ίδιος, δέν έγραφε για νά κάνει φιλολογία και για ν' άφήσει έργα τέχνης ύμνησιόδη. "Ε-γραφε απ' ένός μόν γιατί αισθανόταν άκατανί-κτητη ανάγκη νά εργάζεται και νά δημοσιεύη ά-διάκοπα κι' έντακτι, κι' απ' έτέρου γιατί ή-θελε νά κερδίξη πολλά χρήματα και να είνε όσο τό δυνατών περισσότερο άνεξάρτητος οικονομι-κώς.

Συνήθως, ένός ό Ουάλλας ύπαγόρευε στο γραμματέα του, παρσέσσοτο σέ μακροσκελείς λυρικές περιγραφές. Σταματούσε τότε άπότομα και φώναζε τού γραμματέως:

— Στάσου!... Στάσου!... Σβόστα όλα!... Δέν είνε τό στυλ που τηγαίνει σέ μένα αυτό. Άλλη φορά να με προσέξης, κι' όταν βλέπεις νά πέφτω σέ τέτοιες περιγραφές και νά τί-τοιες μακροσκελείς φράσεις να με διακότεις.

"Όταν τή βιβλία του έφτασαν νά διαβάζον-ται πολύ και τού ζητούσαν διαρκώς καινούργια έργα οι εκδότες, ή εφημερίδες και τή περιοδι-κά, ό Ουάλλας, για νά προσφάνη, είχε προσ-λάβει στην ύπηρεσία του δυό ακόμα γραμμα-τείς στενογράφους. Τούς ύπαγόρευε κι' εκείνο- κρατούσαν στενογραφικές σημειώσεις. Έπειτα τή έγραφαν και τού τή διάβαζαν για νά τή δι-κοφώση, να κόψη, να προσδέση, να τή ερμηνείη.

Μά ούτε έτσι φρόντιζε, ούτε έτσι τάβγανε πέρα και τελευταία αναγκάστηκε ν' ά-γοράση ένα «ντικταφόν», ένα μηχανήμα δηλαδή παρόμοιο με τό της φωνοληψίας τού φωνογράφου, στο όποιο... ύπαγόρευε τή έργα του!

Χαρακτηριστικό τού τόσο γρήγορα τελειώνει ό Ουάλλας κάθε έργο του, είνε και τό εξής ανέκδοτο: Κάποτε τόν έξήτησε στο τηλέφωνο ένας φίλος του για μιά σπουδαία δουλειά.

— Ό κύριος Ουάλλας, άποκόθηκε ό γραμματέας, δέν εύκαρει. Άρχισε ένα καινούργιο του ρομάντζο και δέν μπορεί να δη κανένα λόιν τό τελειώσει, γιατί τό ύπαγορεύει κώλας στο «ντικταφόν».

— Πολύ καλά, είπε ό φίλος τού συγγαφέως. Θά περιμένο να... τελειώση τό ρομάντζο του. Τηλεφωνήστε μου όταν ξεμπερδέσει.

Μιά άλλη φορά ένας κριτικός έγραψε ότι τό τελευταίο του μυθι-στόρημα ό Ουάλλας τό είχε σκαρώσει τόσο γρήγορα και με τόσο φού-ρια, ώστε ξεχάσε με τή χαρακτηριστικά παρουσιάζε τόν ήρωά του στην άοχή τού έργου κι' απ' τή μέση κι' ύστερα τόν παρουσιάζε έντε-λως διαφορετικόν.

"Ο Ουάλλας όμως έστειλε τήν άλλη μέρα στην εφημερίδα που δη-μοσιεύτηκε ή κριτική, μιά έπιστολή, με τήν όποια διεφνευε τόν κρι-τικό.

«Τό μυθιστόρημά μου, έξηγούσε, δέν τό έγραψα με φούρια. Άν-τιθέτως, παρά τή συνθησιά μου, τό έγραψα πολύ άργά, τόσο άργά, ώστε όσπου να φτάσω στη μέση, ξεχάσα τή χαρακτηριστικά είχα δώσει στον ήρωά μου στην άοχή τού έργου».

"Ο Ουάλλας ούτε έπινε, ούτε έ-παζε χαρτιά. Η δυό μοναδικές του άνδναμιές ήσαν τό κάπνισμα και ή κούρσες.

Η κερία Ουάλλας έμαθε τόν θάνατο τού διασημου άντρός της, έντελως τυχαία, από τό ραδιόφω-νο, τό όποιον μετέδωσε σ' όλη τήν Άγγλία τή θλιβερή είδησι!

